

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.IV.20.082/2025/4.

A tanács tagjai:

Dr. Stark Marianna a tanács elnöke

Véghe dr. Szabó Zsuzsanna előadó bíró

Dr. Dzsula Marianna bíró

Dr. Pataki Árpád bíró

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina bíró

A felperes:

név (cím)

A felperes képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda (cím1; ügyintéző: Dr. Kummer Ákos ügyvéd)

Az alperesek:

név1 (cím2) I. rendű és

név2 (cím3) II. rendű

Az alperesek képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (cím4; ügyintéző: Dr. Kovács Loránd ügyvéd)

A per tárgya:

Sajtó-helyreigazítás

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

A felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Győri Ítéltábla Pf.II.20.153/2024/5.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Székesfehérvári Törvényszék 32.P.20.213/2024/8.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal érintett rendelkezését hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek 15.240 (tizenötezer-kétszáznegyven) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára – 70.000 (hetvenezer) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] település távhőszolgáltatását szolgáló távhőtermelő létesítmények több ingatlanon, többek között a település, cím5 szám alatt működnek (a továbbiakban: ingatlan). Az ingatlan tulajdonosa a név3 (a továbbiakban: tulajdonos). település Megyei Jogú Város Közgyűlése 2021. június 30-ára a távhőellátás biztosítására az üzemeltetési szerződést felmondta. A Magyar Energetikai és Közműszabályozási Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) a számú számú határozatával 2021. szeptember 15-én reggel 6 órától a korábbi engedélyes működési engedélyét visszavonta, és ezen időponttól a felperest jelölte ki az ingatlanon a távhőtermelői tevékenység végzésére. Kötelezte a földhasználati jog jogosultját, hogy biztosítsa a felperes részére az ingatlanon a távhőtermelői eszközökhöz való hozzáférést. A felperest kötelezte a kijelölés időpontjától a távhőtermelő létesítmény birtokba vételére és a távhőtermelés megkezdésének előkészítésére. 2021. szeptember 15-én reggel 6 órakor a felperes – a tulajdonos tiltakozása és fizikai ellenállása ellenére – az épület lezárt kapuját sarokcsiszoló igénybevételével felnyitotta és az ingatlant birtokba vette. Ennek során az őrző-védő személyzetek között dulakodás alakult ki. 2021. szeptember 15-én a jegyző a felperes birtokvédelmi kérelmének a számú1 számú határozatával helyt adott és a tulajdonost eltiltotta a felperes birtoklásának zavarásától. A tulajdonos birtokvédelem iránt indított pert a felperessel szemben. A Veszprémi Járásbíróság 12.G.20.310/2022/9-I. számú ítéletével a keresetet elutasította. Az ítélet indokai szerint a felperes jogosult volt az ingatlan birtokba vételére, arra a Hivatal előzetesen végrehajtható határozata jogalapot teremtett, ezért a felperes a birtokba lépése során nem valósított meg tilos önhatalmat.

[2] 2024. június 5-én a duol.hu oldalon megjelent cikkcím címmel közzétett cikk a „Milliárdos vagyonvesztés” alcím alatt a következő sorokat tartalmazza: »Ez a cég a név, amely még ezen nyilatkozat előtt 2021 szeptemberében „tilos önhatalommal birtokot szerzett”, azaz erőszakosan elfoglalta és így birtokon belülre került azoknál a cégeknél, amelyekkel a 2021-es év tavaszán felmondásra kerültek a szerződések. Ekkor még az országgyűlési választások előtt álltunk, éppen ezért nem volt meglepő az a harcias szellem, ami eluralkodott a város vezető tisztségviselői nyilatkozatában.«

[3] A felperes sajtóhelyreigazítási kérelmének az I. rendű alperes nem tett eleget.

A kereset és az ellenkérelem

[4] A felperes a keresetben azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest a helyreigazítás iránti kérelmével egyező tartalmú közlemény közzétételére a következők szerint: »Helyreigazítás: A 2024. június 5-én cikkcím címmel megjelent cikkben valótlanul állítottuk, hogy a név tilos önhatalommal, erőszakosan foglalt el település távhőszolgáltatását biztosító létesítményeket». A kereset jogalapjaként a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. tv. (a továbbiakban: Smtv.) 12. § (1) bekezdését és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 496. § (1), (4) bekezdését jelölte meg. A II. rendű alperest a perköltségre kérte kötelezni.

[5] Az I. és II. rendű alperesek a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérték.

Az első- és másodfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével – a keresetnek részben helyt adva – a következő tartalmú helyreigazító közlemény közzétételére kötelezte az I. rendű alperest: »Helyreigazítás: a 2024. június 5-én cikkcím címmel megjelent cikkben valótlanul állítottuk, hogy a név tilos önhatalommal foglalt el település távhőszolgáltatását biztosító létesítményeket«. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[7] Az elsőfokú ítélet indokai szerint az erőszak alkalmazására vonatkozó közlés tényállítás, amelynek valóságát a helyszíni dulakodás és a lezárt ajtó dolog elleni erőszakkal történő felnyitása kellően bizonyította. A birtok „tilos önhatalommal” történő megszerzésének jelentése az olvasó számára az, hogy a felperes nem csupán erőszakosan, hanem az erőszakot jogszerűtlenül alkalmazva lépett birtokba, ami olyan értékítéllettel vegyes tényállításként minősíthető, amelynek ténybeli alapját az I. rendű alperes a cikkben nem közölte és a perben sem adta elő. Az I. rendű alperes nem ismertette azokat a tényeket, amelyek alapján el lehet jutni a felperes magatartásának „tilos önhatalomként” történő értelmezésére. Az I. rendű alperes figyelemmel kísért a távhőszolgáltatással kapcsolatban folyamatban lévő hatósági és bírósági eljárásokat, amelyek alapján a felperes magatartása nem minősíthető tilos önhatalomnak, ezért ezen utóbbi közlés helyreigazítása iránti kereset megalapozott.

[8] Az I-II. rendű alperesek fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet fellebbezett részét megváltoztatta, és a keresetet teljes egészében elutasította.

[9] A jogerős ítélet indokai szerint az önkormányzat vagyongazdálkodása, a távhőszolgáltatás biztonsága a közügyek körébe tartozó kérdés. A cikk lényege szerint az önkormányzat a távhőszolgáltatási és távhőtermelési szerződéseket 2021-ben felmondta annak érdekében, hogy önkormányzati tulajdonban levő cég végezze a közellátást; mivel ez a cél nem valósult meg, ezért a távhőtulajdon elveszett. A cikk mindennek tárgyalása során tért ki a felperes birtokba lépésének körülményeire. Az elsőfokú bíróság értelmezésétől eltérően a »„tilos önhatalommal birtokot szerzett”, azaz erőszakosan elfoglalt« szövegrész – nyelvtani és tartalmi elemzése alapján – nem bontható elemeire, hanem a sérelmezett kifejezést együttesen kell értelmezni: az idézőjelbe tett teljes kifejezés az erőszakos módon, dulakodásba torkolló, kapulevágással záródó birtokszerzést hangsúlyozta, ami a felperes tevékenységének éles kritikájaként minősíthető. A „tilos önhatalom” kifejezés használatával az I. rendű alperes a felperes tevékenységét nem jogi szempontból minősítette, hanem a felperes erőszakos fellépését ezzel a „laikus” szóhasználattal nyomatékosította, a felperes tevékenységét károsnak minősítve a politikai szembenállását fejezte ki. A sajtóközlemény tehát egy közéleti vitát mutat be és ennek során a helyi önkormányzat, illetve ahhoz

kapcsolódóan a helyi közéletet széles körben érintő, távhőszolgáltatást végző felperes magatartását értékeli, ez a kritika nem lépte át a szabad véleménynyilvánítás tágabb kereteit.

A felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem

[10] A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Ebben azt kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben. Megsértett jogszabályként az Smtv. 12. § (1) bekezdését, és a Pp. 499. § (1) bekezdését jelölte meg. Hivatkozott arra is, hogy a jogerős ítélet nem áll összhangban a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalás II. pontjában kifejtett elvekkel és e körben indokolás nélkül tért el a Kúria Pfv.IV.21.031/2024/4. számú ítéletének indokaitól.

[11] A felülvizsgálati kérelem indokai szerint a másodfokú bíróság írásjelek használatából (idézőjel) és az „azaz” mellérendelő segédszó alkalmazásából levont következtetése nem felel meg a Kúria a Pfv.IV.21.031/2024/4. számú ítéletében foglalt jogértelmezésnek, miszerint a vitatott kijelentés értékelését arra is figyelemmel kell elvégezni, hogy a kijelentés milyen valódi jelentést hordoz a választópolgárok számára. A „tilos önhatalommal” birtokba lépés köznyelvi jelentése – a laikus szóhasználat és a valódi jelentéstartalom szerint is – nem legális tevékenység, ez a szókapcsolat arra enged következtetni, hogy a felperes nem csupán erőszakosan, hanem jogellenesen is járt el, ez utóbbi pedig nem felel meg a valóságnak. A perben határozatokkal igazolta, hogy nem járt el jogellenesen, e határozatok ismeretében nem lehetett volna olyan véleményt nyilvánítani, hogy a jog által tilalmazott magatartást valószínűsített meg. Az I. rendű alperes közlése a logika alapvető szabályaival ellentétes, mert az eljárásának kényszerűen erőszakos voltát nem lehetett tilos önhatalomként leírni. Az I. rendű alperes a cselekménysort akként mutatta be, mintha jogellenesen járt volna el, holott ilyen következtetés egyetlen határozatból sem vonható le. A „tilos önhatalom” kifejezés használata ekként nem értékítéletnek, hanem tényállításnak minősül, ami nem felel meg a valóságnak. Nem vitás, hogy a cikk közügyet tárgyal, amellyel összefüggésben a véleménynyilvánítás keretei az átlagosnál tágabbak, azonban a felperes említettekből következő magasabb tűrési kötelezettsége nem foglalja magában a ténybeli pontatlanságok eltűrésének kötelezettségét. Az I. rendű alperes perbeli kijelentése nem ténybeli pontatlanság, hanem kifejezetten valótlan – jogerős határozatok által igazoltan hamis – tényállítás.

[12] Az I. és II. rendű alperesek a felülvizsgálati ellenkérelemben a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérték.

A Kúria döntése és jogi indokai

[13] A felülvizsgálati kérelem alaptalan a következők szerint.

[14] A Pp. 407. § (1) bekezdés a) pontja kizárja elsőfokon jogerőre emelkedett ítélet ellen a felülvizsgálati kérelem előterjesztését. Jelen ügyben a másodfokú eljárásnak – a felülbírálat korlátaira tekintettel – nem volt tárgya az elsőfokú bíróság keresetet elutasító rendelkezése. Ebből következően a Kúriának a felülvizsgálati eljárás során kizárólag azt kellett megítélnie, hogy a jogerős ítélet elsőfokú ítéletet megváltoztató és a keresetet elutasító rendelkezése tárgyában a másodfokú bíróság a felperes által megjelölt jogszabályokat megsértve foglalt-e állást.

[15] A felülvizsgálati eljárás nem a per folytatása, hanem szigorú eljárási szabályok szerint lefolytatható rendkívüli perorvoslat, amelynek során a Kúria a Pp. 423. § (1)

bekezdése alapján kizárólag a felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő, illetve a kúriai határozattól jogkérdésben eltérő voltát.

[16] A Kúriának a felperes felülvizsgálati kérelmének elbírálásakor ezért abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a másodfokú bíróság a megjelölt jogszabályok [Smtv. 12. § (1) bekezdés Pp. 499. § (1) bekezdés] megsértésével utasította-e el a keresetet, ennek során eltért-e jogkérdésben a Kúria Pfv.IV.21.031/2024/4. számú precedens ítéletében foglalt jogértelmezéstől.

[17] Az Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

[18] Az Alkotmánybíróság a 7/2014. (III. 7.) AB határozatában összegezte és megerősítette azt a gyakorlatát, „mely szerint a szólás- és sajtószabadság kettős igazolással bír, azaz az egyéni önkifejezés, illetve a politikai közösség demokratikus működése szempontjából egyaránt kulcsfontosságú. Az Alaptörvényben megerősített kettős igazolás pedig azt jelenti, hogy a véleménysszabadságnak az alapjogok körében elfoglalt kitüntetett helyére vonatkozó értelmezés is változatlanul érvényes.” (Indokolás [23]) Ez a határozat arra is rámutatott, hogy „[a] sajtószabadság – amely felöleli valamennyi médiatípus szabadságát – a szólásszabadság intézménye. A sajtó ugyanis – tevékenységének egyre összetettebb és szerteágazóbb jellege mellett is – mindenekelőtt a véleménynyilvánításnak, a véleményformálásnak és a véleményalkotáshoz nélkülözhetetlen információszerzésnek az eszköze. A szólásszabadság kitüntetett jellege e tekintetben a sajtószabadságra is vonatkozik, és vonatkozik rá a szabadság kettős igazolása is: a sajtószabadság jelentőségét a szubjektív alapjog és a demokratikus közvélemény alkotmányos intézménye egyaránt igazolja. Az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdése ennek megfelelően a sajtószabadság elismerése mellett a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeinek biztosításáról is rendelkezik.” {16/2020. (VII. 8.) AB határozat, Indokolás [37]-[38]}.

[19] Az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdésével védett, sajtószabadság védelméhez fűződő jog azonban nem „elsődleges” más alapjoggal, így a VI. cikk (1) bekezdése által védett jóhírnévhez fűződő alapjoggal szemben sem. A bíróságoknak az azonos szinten védett jogoknak a szólásszabadsággal és a véleménynyilvánítás szabadságával fennálló konfliktusának megítélésénél két azonos szinten védett jog gyakorlását kell összemérnie a korlátozás szükségességének és arányosságának szem előtt tartásával. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján az alapvető jog valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

[20] Az Alkotmánybíróság gyakorlatában kiemelt jelentőségű kérdés, hogy meddig terjed egy közéleti vitában érintett személy tűrés kötelezettsége, illetve mennyiben korlátozhatja a véleménynyilvánítás szabadságának érvényesülését a közéleti vitában résztvevők személyiségének a védelme. A 3329/2017. (XII. 8.) AB határozatban a korábbi bírósági gyakorlatra támaszkodva összefoglalta az alapjogok kollíziója során alkalmazandó teszt lépéseit. E kérdés értékelése során az Alkotmánybíróság a következő szempontoknak tulajdonít meghatározó jelentőséget: a véleményt kifejező nyilvános közlés közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e; a nyilvános közléssel érintett személy közszereplői minőségben jelenik-e meg; a nyilvános közlés tényállítást vagy értékítéletet foglal-e magában; a nyilvános közlés sérti-e az érintett személy emberi méltóságát vagy jó hírnevét (becsületét) {3145/2018.

(V. 7.) AB határozat, Indokolás [38]}. Ha a közlés a közügyek szabad vitatását érinti, akkor ez a közlés „automatikusan a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élvezi.” (13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [39]; 3001/2018. (I. 10.) AB határozat, Indokolás [28], [48]). A Kúria – az Alkotmánybíróság gyakorlatát szem előtt tartó – töretlen gyakorlata is e szempontokat veszi figyelembe a jóhírnévhez fűződő jog és a véleménynyilvánításhoz fűződő jogosultságok kollíziójának feloldása során (többek között: Pfv.IV.21.305/2022/5., Pfv.IV.20.989/2023/7., Pfv.IV.20774/2023/6., Pfv.IV.20.432/2024/9.)

[21] Jelen ügyben a másodfokú bíróság az ügy alapjogi vetületét észlelte. Az említett teszt első lépéseként helytállóan indult ki abból, hogy az alperes keresettel sérelmezett közlése a közügyek vitájához tartozik. A teszt második elemeként értékelte, hogy felperes tevékenysége szorosan kapcsolódik a cikk által tárgyalt közügyhöz, amiből következően a felperest a távhőellátás biztosításával és ennek érdekében az ingatlanon lévő erőmű birtoklásával kapcsolatban kialakult – nem kizárólag hatósági és bírósági eljárásokat generáló, hanem fizikai atrocitásba torkolló – vitát illetően fokozottabb tűrés kötelezettség terheli. A cikk által tárgyalt közügyhöz kapcsolódását, és ebből következően a magasabb tűrés kötelezettségét a felperes a felülvizsgálati eljárás során maga sem vitatta.

[22] A felülvizsgálati kérelem alapján – a teszt harmadik lépéseként – abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a közlést a másodfokú bíróság helytállóan értékelte-e a felperes közügygel kapcsolatos tevékenységének általános kritikájaként, avagy az adott esetben a tisztán tényállításokra irányadó követelményeket kellett alkalmazni.

[23] Arra helytállóan hivatkozott a felperes, hogy ez a kérdés kizárólag a publikáció egészének tartalmi összefüggései, a közlést olvasók értelmezése alapján dönthető el az Alkotmánybíróság által kialakított következő szempontrendszer alapján.

[24] A 3111/2022. (III. 23.) AB határozat [32] bekezdésében az Alkotmánybíróság egyértelműen kiemelte a politikai vitákkal kapcsolatban, hogy „az ennek keretében megfogalmazott tényállítások meghatározása nem történhet önmagában a bizonyíthatósági teszt köznapi értelemben vett automatikus alkalmazásával, azaz nem szorítkozhat kizárólag a vizsgált kijelentés szó szerinti tartalmának értékelésére.” A politikai vitákban minél közvetettebb módon kötődik egy kijelentés a jelölt politikai tevékenységéhez, programjához, illetve önállóbb jelentősége és nagyobb súlya van a megnyilvánulás ténybeli elemének, annál inkább valószínűsíthető, hogy az állítás jogszerűségének megítélése valóban a tényállításokra irányadó követelmények alapján kerüljön sor [3107/2018. (IV. 9.) AB határozat, Indokolás [32]}. Ha az egymásra tett kijelentések közvetlenül a közéleti szereplők politikai tevékenységére, programjára vagy közéleti hitelességére, alkalmasságára vonatkozik, akkor – még ha állító módon fogalmazták is meg – vélelmezhető a közlés véleményként való értelmeződése. Szintén védelem alá tarthat a kritika túlzó, meghökkentő megfogalmazása akkor is, ha a túlzás esetleg ténybeli kérdést is érint. Kétség esetén ráadásul a mérlegelés arra is támaszkodhat, hogy egyes részletek tényszerű cáfolatára széles körű lehetőség nyílik [3107/2018. (IV. 9.) AB határozat, Indokolás [29]}. A 3234/2023. (VI. 2.) AB határozat szerint a politikusok egymás közötti vitájára irányadó alkotmánybírósági gyakorlata körébe az olyan kijelentések (politikai véleménynek minősülő tényállítások) tarthatnak, amelyeknél a választópolgároknak valóban van olyan értelmezési lehetőségük (amennyiben a vita politikai természetét és a vitát folytató felek politikai szembenállását figyelembe veszik), hogy az állítás nem konkrét jogellenes eljárás megvalósítását jelenti, hanem egy általános kritika része [Indokolás [48]-[49]}. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a bíróságoknak mint jogalkalmazóknak esetről esetre, a konkrét ügy összes körülményének gondos mérlegelésével kell megállapítaniuk azt, hogy a magánszféra, ezen belül a családi élet védelme méltányos egyensúlyba került-e a közérdeklődésre számot tartó ügy jelentőségével, hírértékével, avagy az adott hír olyan önálló információs értékkel bír-e, amely a közéleti vitát előmozdítja.

Önmagában a köz kíváncsisága, pletykaéhsége nem alapozza meg egy kérdés közérdeklődésre számot tartó jellegét {3212/2020. (VI.19.) AB határozat, Indokolás [58]}.

[25] Jelen ügyben – a felperes felülvizsgálati kérelmében foglat érveléssel szemben – a másodfokú bíróság a kifogásolt kijelentés értékelésénél nem kizárólag a kijelentés nyelvtani értelmezését végezte el, hanem a cikk tágabb összefüggéseit vizsgálva következtetett arra, hogy a sajtóközlemény lényegi tartalma a helyi távhőszolgáltatás biztonságossága érdekében végzett feladatok során felmerült visszasságok feltárása. Alaptalan a felperes azon hivatkozása is, hogy a másodfokú bíróság a közfelfogásnak nem tulajdonított jelentőséget. A másodfokú bíróság a sajtóközleményt – az Alkotmánybíróság fentebb bemutatott gyakorlatában kimunkált e szempontrendszernek megfelelően – a maga egészében vizsgálta, helytállóan vonta le azt a következtetést, hogy a „tilos önhatalom” kifejezés értelmezése során nem a jogi terminológia szerinti jelentésből kell kiindulni, hanem az egymáshoz tartalmilag szorosan kapcsolódó, egymással összetartozó részek és a cikk tartalmi összefüggései alapján, a köznyelv által bevett fordulatot értelmezve kell állást foglalni. A Kúria megítélése szerint a másodfokú bíróság az érintett sajtóközleményt az említett elveknek megfelelően értelmezve következtetett arra, hogy a szerző alapvetően a városvezetés „milliárdos vagyonszerzést” eredményező gazdálkodását és ezzel összefüggésben megfogalmazott elmarasztaló véleményét kívánta erősíteni a fűtőerőművel működtetésével kapcsolatos példa említésével. A felperest érintő közlés lényege szerint a város vezetői által tanúsított, választásokat megelőző „harcias szellem” összhangban áll a felperes birtokba lépésének körülményeivel, majd a szerző mindezen történéseket szembe állította azzal, hogy a 2022-től mégsem kizárólag a felperes végzi a távhőtermelést, amiről azonban a polgármester már nem tartott „szenzációs sajtótájékoztatót”. Ezen értelmezési keretek között az I. rendű alperes a „tilos önhatalommal birtokba lépett” és az „erőszakosan elfoglalta” közlésnek azonos jelentést tulajdonított, amelyet az olvasó is akár a fizikai akadályokkal is dacoló, erőszakos igényérvényesítéstől sem visszariadó, agresszív magatartásként értelmez, e cselekmény jogi megítélésének azonban kevésbé tulajdonít jelentőséget. A birtokba lépés körülményeinek ismeretében a politikai történéseket a maguk összefüggéseiben értékelő polgárok, a cikk olvasói – a vita politikai természetét is figyelembe véve – értelmezhetik az említett közlést a konkrét közügyben megvalósított általánosabb, a felperes tevékenységét érintő értékítéletként.

[26] Minderre tekintettel nem sérti a megjelölt jogszabályokat a másodfokú bíróság azon következtetése, hogy a „tilos önhatalommal birtokot szerzett” kifejezést a felperes magatartásával összefüggésben megfogalmazott értékítéletként minősítette. Ennélfogva a jogerős ítélet nem tér el a Kúria Pfv.IV.21.031/2024/4. számú precedens határozatában foglalt jogértelmezéstől sem.

[27] Ezért a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat nem sértette és jogkérdésben nem tért el a Kúria közzétett határozatától, ezért a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[28] A közügyek vitájában a vitatott kijelentés értékelését arra is figyelemmel kell elvégezni, hogy a kijelentés milyen valódi jelentést hordoz. Ennek az értékelésnek a szemléletét az határozza meg, hogy a vita érintettjei a politikai történéseket a maguk összefüggéseiben értelmező polgárok, akik tisztában vannak a pártpolitikai véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel.

Záró rész

[29] A Kúria a Pp. 405. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperesek felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5) bekezdése és a 4/A. §-a alapján 4 munkaóra figyelembevételével állapította meg.

[30] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes köteles az államnak megfizetni. A fizetendő illeték mértékét a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie; megfizetése során közleményként fel kell tüntetni: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának számát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[31] A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmét a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján a Pp. 376. § (1) bekezdésének megfelelő alkalmazásával tárgyaláson kívül bírálta el.

[32] E határozat ellen a felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja zárja ki.

Budapest, 2025. március 26.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró, Dr. Pataki Árpád s.k. bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró